

si ponechali aj vtedy, keď sa rozprávali medzi sebou po taliansky. Bolo úžasné spoznať takúto pre nás inú mentalitu ľudí. Pokojní, uvoľnení, veselí, no tiež emotívni s veľmi, ako to nazvať, tanierovitým talianskym temperamentom. Dni sme trávili v škole, projektovými záležitosťami spolu so študentmi z Turecka, konkrétne z Istanbulu Atakanom a Furkanom a žiačkou z Portugalska Adrianou. O tom však nebudem rozprávať. Vďaka tomuto projektu a menšej voľnosti sme zažili aj mnohé zaujímavé veci. Pizzeria si na nás zarobila, keď sme boli na večeru iba sami žiaci z Mogora a my, zahraniční imigranti. Pobehali sme mestá a rovnako aj pláž, ktorá bola nádherná. Vrývala sa do svetlomodrej vody a mňa ako vodofobika strašil pohľad na nekonečnosť obzoru. V posledný deň som bol neuveriteľne rád, že odchádzame, ale bol som si vedomý, že sme spoznali úžasných ľudí. Musím podotknúť, že pani profesorky boli úžasné a počas pobytu som ich vnímal skôr ako kamarátky, ktorým vykám. Naozaj, aj keď som na začiatku mal pochybnosti o tom či vôbec ísť, neľutoval som to ani trocha. Bolo pre mňa ctou sa zúčastniť tohto projektu a ešte väčšou ctou ho zdieľať s osobami, s ktorými som ho zdieľal. Horúco a jasno vystriedal dážď a zima. Krakow, Slovensko, domov, 5 policajných áut na 35 km, rodina, škola, priatelia, bežný život, no aj krásne spomienky. Týmto chcem vyzvať všetkých ! Nemajte strach, choďte do všetkého, čo sa Vám ponúka. Môže to byť obrovské obohatenie pre Vás. By the way, zabudol som si tam nabíjačku na mobil.

MAREK

